

kere Udtalelser. Et Organ, „Ugens Politik“, som staar det ærede Medlem fra Svendborg overordentlig nær, skrev for nylig om dette Forfatningstilbud fra de to Højreordførere følgende: „De Højremænd, som have rejst Kravet om Forfatningsrevisionen med den privilegerede Valgrets Afskaffelse, kunne se det“ — nemlig hvor taabeligt det er — „af den Modtagelse, det i Højreforstand revolutionære Tilbud har faaet! Ironi hos Radikalismen og Socialismen“ — jeg tror nu ikke, jeg har talt ironisk i Dag, jeg tager meget alvorligt paa dette Tilbud og ønsker, der maatte staa en alvorlig Villie bagved — „højest en agitatorisk Udnyttelse mod Venstre, men ikke for Højre, og i Regeringsvenstre Kulde og Tavshed, der kun er brudt, da Konseilspræsident Berntsen forleden med berettiget Spot afviste Kontorchef Schovelins forvirrede Tilbud om at forenes med Venstre mod Godsejerne! Det toges ikke alvorligt. Mere letsindig, ødelæggende Politik er aldrig ført.“ Det er Højre, der siger det om Højre. „Den er letsindig, fordi der intet staar bagved. Hvis Regeringen og Venstre tog de Herrer alvorligt, opgav at gaa den hidtil fulgte Vej i Valgkredsspørgsmaalet, forelagde et Forslag, som opfyldte den Førslewske Presses Krav om Ophævelse af den til Indtægt i Byerne og Hartkorn paa Landet knyttede privilegerede Valgret, vilde det uden al Tvivl blive slaaet ned enstemmigt af Højrepartiet, ja, vi vilde ikke overraskes, om de Højrepolitikere, som have rejst Kravet, selv stemte, talte og skrev imod det.“

Formanden: Det var en noget lang Oplesning af et Blad.

Borghjerg: Nu er jeg ogsaa færdig, men uden Interesse er det ikke, at en Mand, som i Fjor var Medlem af Folketinget og af en af Højres Grupper, nu skriver disse Ord om en Mand, som var hans egen Ordfører i Fjor, ligefrem siger, at der ikke var Spor af Alvor deri, men hvis Regeringen vil gaa hen og tage de to Højremænd, det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) og det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen), paa Ordet og sige: Vel, lad os prøve den Vej, den store Grundlovsændrings Vej, vilde det blive enstemmigt afvist af Højre, og de to Ordførere vilde selv stemme derimod. Det er en Højremand, som siger dette om sit eget Partis Ordfører!

Jeg vil ikke gaa nær saa vidt, jeg

mener dog endnu, at der maa være en Mulighed for, at Højre kunde vende tilbage til den Vej, som Højre slog ind paa i Efteraaret 1909, og i saa Fald vil jeg anse det for overordentlig klogt — jeg anser det for en stor Fejl, at det Venstre, som har sit Udtryk i den nuværende Regering, ikke gjorde det i Fjor —, om Regeringen for sin egen Politik Skyld tog imod Tilbudet, og vi saa fortsatte paa den Vej. Saa var det maaske slet ikke saa daarlig en Vej at gaa, den, som vi fra socialdemokratisk Side foreslaa, nemlig Nedsættelsen af en lille kortvarig Kommission. Jeg har nogen Frygt for, at denne Rigsdagssamling skal slides hen, uden at vi naa til store Resultater. Jeg synes ikke, man kan sige, Regeringen har forhastet sig med at forelægge Grundlovs- og Valgkredsforslagene, og Folketinget har heller ikke forhastet sig ved først at tage dem op til første Behandling nu efter Juleferien. Saa vidt jeg ved, er det Meningen, at der skal nedsættes Udvalg om Sagen, saa det for saa vidt er højest tvivlsomt, om vi i denne Samling naa til det egentlig interessante Punkt, det, da Landstinget skal til at tage Standpunkt. I saa Fald slider denne Samling sig hen. Der er ikke saa lidt, som tyder paa, at Regeringens Hovedformaal er at faa Tiden til at gaa. Saa gaar Tiden, saa blive de nuværende Ministre siddende, og saa vil der først til næste Efteraar være Tale om at faa en egentlig Grundlovsforhandling. Men var det i saa Fald ikke bedre at benytte Tiden til at gøre et forberedende Arbejde? Vi ville derfor atter anbefale vort Kommissionsforslag. Skulle vi tage den store Grundlovsforhandling op, tror jeg, at en Kommission med meget stærk Tidsbegrænsning, en Tidsbegrænsning til næste Efteraar, vilde være en udmærket praktisk Vej at gaa. Der maatte vel saa Højre endelig gennem den Repræsentant, Højre satte ind i Kommissionen, tage Standpunkt og formulere dette Standpunkt positivt. I Efteraaret 1909 stillede man sig for Resten, særlig fra det ærede Medlem fra Fredensborgs (Johan Knudsen) Side, ret velvilligt til vort Kommissionsforslag; man havde nogle Indvendinger at gøre, man mente, det maatte ikke være en Kommission, som havde et bestemt Mandat i Retning af en bestemt Forfatningsforandring, og den maatte ikke være ensidig sammensat af Folketinget. Jeg erklærede allerede den Gang paa min Gruppes Vegne, at vi godt kunde gaa med til at forhandle om en anden Sættelse, og det erklærer jeg ogsaa